

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, práce: Hana Skalníková: Kounicovy koleje během 2. světové války
Vedoucí práce: doc. PhDr. Alena Míšková, Ph. D.
Rok: 2015
Rozsah: 75 stran včetně příloh

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.			X	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.		X		
Autor správně cituje.		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Hana Skalníková si jako téma své bakalářské práce zvolila Kounicovy koleje v době druhé světové války, tedy historii objektu, který byl původně postaven v Brně jako ubytování pro studenty. V rámci nacistického zásahu proti českým vysokoškolským studentům byly koleje v ranních hodinách 17. listopadu obsazeny nacistickými bezpečnostními složkami a část jejich obyvatel byla transportována do koncentračního tábora Sachsenhausen-Oranienburg. Koleje byly poté nacisty přebudovány na věznici a v období tzv. prvního i

druhého stanného práva v nich byly vykonávány popravy, po válce zde byl vybudován památník připomínající tyto události a koleje byly opět předány studentům. Autorka rozdělila práci vedle úvodu a závěru do pěti kapitol. V první části se věnuje situaci v Brně před druhou světovou válkou, ve druhé pak založení Kounicových kolejí. V následující části se autorka zabývá situací v Brně po vzniku protektorátu Čechy a Morava, přičemž následuje klíčová kapitola, v níž jsou popsány jednotlivé události v Kounicových kolejích v době druhé světové války – obsazení kolejí, zatčení studentů, zřízení věznice a v neposlední řadě též samotné popravy. Poslední výkladová část je věnována životu Kounicových kolejí od roku 1945 do současnosti.

Za největší problém práce považují její úzkou pramennou základnu – autorka rezignovala na práci s archivními dokumenty a vytvořila kompilaci na základě dosavadní odborné literatury. V kontextuálních pasážích v první polovině práce tak její hlavní zdroj představuje kniha Zbyňka Války *Brno pod hákovým křížem*, ve stěžejní kapitole věnované Kounicovým kolejím v době druhé světové války je to pro změnu práce Zdeňka Štěpánka a Františka Vaška *První a druhé stanné právo na Moravě*, kterou však autorka neuvádí v seznamu použité literatury. Ačkoliv je tato práce beze sporu stěžejní a její odborná úroveň je mimo jakoukoliv pochybnost, nelze přehlédnout, že druhý z jejích autorů nebyl původním povoláním historik (po jistou dobu dokonce působil jako náměstek ministra vnitra). Již jen z tohoto důvodu by stálo za to vrátit se při zkoumání Kounicových kolejí „ad fontes“ a za využití historických metod se pokusit nově interpretovat prameny, ze kterých autoři výše zmíněné práce vycházeli.

Autorka se bohužel nevyhnula řadě chyb a překlepů. Švýcarského historika Adriana von Arburga označila za Arburgra (s. 7), sudetoněmeckou provincii Deutschböhmen za Deutschöhmen (s. 9). Dále bych kupříkladu polemizoval s tvrzením, že Syrového úřednickou vládu tvořilo dvacet zástupců vládních stran (s. 10) – členy vlády skutečně vybírali příslušníci tehdejší vládní koalice, nicméně její ministři byli z velké části osoby bez stranické legitimity a jejich cílem nebylo zastupovat ve vládě jednotlivé strany, jako tomu bylo doposud, ale vyřešit krizovou situaci. Nelze souhlasit s tvrzením, že v období druhé republiky byly pro nadbytečnost zrušeny všechny politické strany vyjma Strany národní jednoty a Strany práce (s. 11) – tato politická seskupení vznikla sloučením stávajících politických subjektů. Konference ve Wannsee se neúčastnil Heinrich Himmler, jak by se z autorčina textu mohlo zdát (s. 14). V rámci akcí *Gitter* a *Albrecht I* byli zatýkáni odpůrci nacismu včetně Židů, nikoliv zabavován židovský majetek (s. 14), k tomu došlo až později, přičemž dnes panují pochybnosti, zda se první z jmenovaných akcí skutečně nazývala *Gitter*. Terezín nebyl v době druhé světové války koncentračním táborem (s. 16), ale policejní věznicí gestapa a sběrným táborem pro židovské obyvatelstvo (tzv. ghettem). Nesouhlasil bych s tvrzením, že vytvoření Slovenského státu trvalo sedm dní (s. 21) – ve skutečnosti to bylo ještě méně. Nacistické funkcionáře bych nenazýval lidovým označením „náckové“ (s. 21), o zřízení protektorátu bych jako o „osvobození“ psal zase pouze v uvozovkách (s. 23). Generálem „Friedrichem“ má autorka patrně na mysli zmocněnce wehrmachtu při úřadu říšského protektora generála Fridericiho (s. 25). Internační tábor pro příbuzné účastníků zahraničního odboje byl ve Svatobořicích, nikoliv Svatibořicích (s. 35). Nesouhlasil bych také s tvrzením, že tzv. předání gestapu (a tedy transport do koncentračního tábora) znamenalo totéž co popravu, jen s dočasným odkladem výkonu (s. 44) – řada vězňů nelidské podmínky koncentračních táborů přežila, kupříkladu český policista Václav Václavík, o němž K. H. Frank údajně prohlásil, že je pro něj škoda kulky a nechal jej transportovat do Mauthausenu. Heydrichova sociálně-demagogická opatření byla navrhována již před Heydrichovým nástupem do funkce zastupujícího říšského protektora, a to státním tajemníkem K. H. Frankem (s. 49). Velitel paravýsadku *Silver A* Alfréd Bartoš skutečně zaslal do Londýna zprávu požadující odvolání atentátu na Heydricha, jejím autorem však byli členové Ústředního vedení odboje domácího

(s. 51). Velitel Bezpečnostní policie a SD v protektorátu se jmenoval Horst Böhme, nikoliv Hosrt Böhne (s. 55). Autorka také opakovaně nesprávně používá vztažné zájmeno „jenž“. Na práci je bohužel patrný spěch při jejím dokončování, což mě velice mrzí, jelikož mám dojem, že autorka je schopna vytvořit práci na lepší úrovni.

I přes výše uvedené připomínky se domnívám, že bakalářská práce Hany Skalníkové splňuje podmínky kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji k obhajobě.

Praha, 27. srpna 2015

PhDr. Petr Koura, Ph.D.